

Πάντα ν' ἀνθῇ 'ς τὴν ὄψιν σου τῆς ἀρετῆς ἡ χάρις
καὶ νὰ 'σαι τῶν γονέων σου ἐλπίδα καὶ καμάρι
ΙΤυπάλδ. ἐνθ' ἀν. 'Η λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. κοιν. 'Εν τῇ
δημῳδῇ ποιήσῃ ἐνίοτε οἱ δυσέρωτες παραβάλλουν τὰ
ἴδια ἐρωτικά πάθη πρὸς τὰ τῶν ἡρώων τοῦ Κρητικοῦ
ἔπους 'Ερωτοκρίτου καὶ 'Αρετῆς ἢ ἄλλως 'Αρετούσας:
'Ασμ.

Τὰ πάθη τοῦ Ρωτόκριτου ἔπαθα 'γὼ γιὰ σένα
κ' ἐὼν δὲν εἶσαι ἡ 'Αρετὴ νὰ σὲ πονῇ γιὰ μένα
(Λαογρ. 1, 26).

Πβ. 'Αρετοῦσα.

ἀρετός ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀρετὴ Α.Ρουμελ. (Στενή-
μαχ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀρετῇ.

'Αγαθός, καλός: Φρ. 'Αρετῆς ψυχῆς ἀνθρώπου.

'Αρετοῦσα ἡ, πολλαχ.

'Ον. κύριον ἐκ τοῦ ὄν. 'Αρετὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦσα. Πβ. ΣΞανθοῦδ. ἐν 'Ερωτοκρ. 509.

'Η ἡρώϊς τοῦ Κρητικοῦ ἔπους 'Ερωτόκριτος θεωρου-
μένη ὡς ἰδεώδης τύπος κάλλους καὶ ἐρωτικῆς πίστεως
ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ ἀγαπητικός της 'Ερωτόκριτος. Τὸ ὄν.
συνήθως ἀκούεται ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήσῃ, ἐν ᾗ οἱ ἀτυ-
χοῦντες εἰς τὸν ἔρωτα παραβάλλουν τὰ ἴδια πάθη πρὸς τὰ
τοῦ 'Ερωτοκρίτου καὶ τῆς 'Αρετούσας: Παροιμ.

Καὶ ποῦθεν ποῦ Ρωτόκριτος καὶ ποῦθεν ποῦ 'Αρετοῦσα!
(πρὸς τὸν ἐκθειάζοντα τὴν ἀνύπαρκτον ὠραιότητα ἢ εὐ-
φυΐαν νέου ἢ νέας) Κεφαλλ.

Τὰ 'μαθες, 'Αρετοῦσα μου, τὰ θλιβερὰ μαντὰ;
(λέγεται συνήθως παιγνιδῶς ὡς προεξαγγελία ἀπροόπτου
τινὸς ἐναντιώματος τὸ ὁποῖον ἐπικεῖται νὰ συμβῇ εἰς τὸν
ἀκούοντα) Λαογρ. 1, 22. || 'Ασμ.

Ξένος γιὰ σένα κ' ἔρημος 'ς τὸν κόσμον ἐγυρνοῦσα,
καθὼς δ' 'Ερωτόκριτος διὰ τὴν 'Αρετοῦσα
(Λαογρ. 1 (1909) 23).

Τὰ πάθη μου δὲ δά 'παθε μὴδὲ ἡ 'Αρετοῦσα
ποῦ 'γάπα τὸ Ρωτόκριτο καὶ τὴν ἐτυραννοῦσα
Θήρ.

Τὰ πάθη μου δὲ δά 'παθε μὴδὲ ἡ-ῖ- 'Αρετοῦσα,
ὅδε τὴν εἶχα 'ς τὴν φ'λακὴ καὶ τὴν ἐτυραννοῦσα
Κρήτ.

'Ας ἔχω τὴν ὑπομονὴν ὥσάν τὴν 'Αρετοῦσα
π' ἀγάπα τὸ Ρωτόκριτο καὶ τὴν ἐτυραννοῦσα
'Αθῆν. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Σπηλαῖα τῆς 'Αρε-
τούσας 'Αθῆν. Πειρ. Φυλακὴ τῆς 'Αρετούσας 'Αθῆν. Παλάτι
τῆς 'Αρετούσας Κυκλ.

ἀρετοχάρης ἐπίθ. Κῶς.

'Εκ τῶν οὐσ. ἀρετῇ καὶ χάρι.

'Ο κατ' ἐπίφασιν κεκτημένος τὰς χάριτας τῆς ἀρετῆς,
ὁ φαινομενικῶς ἐνάρετος.

ἀρέττα ἡ, Κάρπ. — Λεξ. 'Ηπίτ. ΑΠαλάσκ. 'Ονοματο-
λόγ.

'Ισως ἐκ τοῦ Ἰταλ. *aletta* = πτερύγιον τῶν πτηνῶν
καὶ τῶν ἰχθύων.

Μέρος τοῦ πλοίου παρὰ τὸ ποδόστημα ἐπὶ τῆς ὀπισθίας
ὀψως τοῦ ὁποίου ἐφαρμόζονται τὰ πρόσθια ἄκρα τῶν
δικράνων. Τῆς ἀρέττας ἢ τε πρόσθια καὶ ἡ ὀπισθία ἐπι-
φάνεια εἶναι κάθετοι ἐπὶ τῆς τρόπιδος καὶ πλάγιοι ὡς πρὸς
τὸ διάμηκες ἐπίπεδον τοῦ πλοίου.

ἀρξούβαλος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

'Αγνώστου ἐτύμου.

Χονδρός, ἀγροῖκος εἰς τοὺς τρόπους τῆς συμπεριφορᾶς.
Πβ. ἀρκοτσόβαλος.

ἀρξουχάλιν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρξουχάλι Λέσβ. ἀρ-
ξουχάλ' Θράκ. ('Αδριανούπ.) Λέσβ. ἀρξουχάλ' Πόντ. (Σάντ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρξουχάλι 'Ηπ. — ΧΧρηστοβασ. Χρόν.
σκληβ. 125 ἀρξουχάλι 'Ηπ. Κρήτ. Πελοπ. ἀρξουχάλ'
Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀρξουχάλι Κρήτ. ἀρξουχάλ' Προπ.
(Κύζ.) ἀρξουχάλιν Κύπρ. ἀρξουχάλι Μεγίστ. ἀρξουχάλιν
Κύπρ. ἀρξουχάλι Κρήτ. Νάξ. ('Απύρανθ.) χαρξουχάλ'
Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) χαρξουχάλι Πελοπ. (Καλάβρυτ.)
ἀρξουχάλι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'ερξουχάλι Νάξ. ('Απύρανθ.)
'ρινξουχάλι Κρήτ. 'ραξουχάλ' 'Ιμβρ.

'Εκ τοῦ Τουρκ. *arzuhal*, παρ' ὃ καὶ *arzihal*.

1) 'Εγγραφὸς αἰτησις ἀπευθυνομένη συνήθως πρὸς
ἀνωτέρας πολιτικὰς ἢ στρατιωτικὰς ἀρχάς, ἀναφορὰ ἐνθ'
ἀν.: 'Ηκαμε του 'κεινος έναν ἀρξουχάλι καὶ θὰ δῇ εἶδα θὰ
πάθῃ! Κρήτ. || 'Ασμ.

Σημέρουσι, ὦ μανὲρ ἀνγὴ, νὰ ρίξουν ἀρξουχάλι,
νὰ δοῦμι τί θινὰ γινῇ τὸ ἰδικό μας χάλι

Λέσβ.

Κ' ἕνας παππᾶς Πισκοπιανὸς ἤρριξεν ἀρξουχάλι
νὰ πιάσῃ δὲ Γαριφαλᾶ τ' ὁμορφο βαλληκάρι

'Απύρανθ.

Τρεῖς καλογέροι κάθονδαι καὶ κάνουν ἀρξουχάλι,
'ς τὴ Μοσκοβίᾶ τὸ δέδουνε μέσ' εἰς τοῦ γενεράλη
Κρήτ. 2) Ραδιουργία Νάξ. ('Απύρανθ.): Καλὰ τὸ 'βαλες
κ' ἐὼν τ' ἀρξουχάλι σου. Χίλια 'ερξουχάλια βήκανε 'ς εὐτὴ ἀή
δουλειά.

ἀρήσιος ἐπίθ. Πελοπ. ('Αρκαδ. Οἶν. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀρέα.

1) 'Ο ἐκ δρυὸς προερχόμενος: 'Αρήσιο λαιοκόκκι (ἐλαιο-
κόκκι, καρπὸς δρυός). 2) 'Ο ἐκ δρυὸς κατεσκευασμένος:
Ραβδὶ ἀρήσιο.

-άρι (I) κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. -άριν πολλαχ.
-άρ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. -άρι Τσακων.

'Εκ τῆς ἀρχ. καὶ μεταγν. ὑποκοριστικῆς καταλ. -άριον,
οἶον: ἀνδράριον, ἀνθρωπάριον, ἀξινάριον, ζευ-
γάριον, ζωνάριον, κυνάριον, μαστάριον, ὀψά-
ριον, παιδάριον, ποδάριον, σιτάριον, τροπάριον,
φεγγάριον, χαλινάριον, χορτάριον κττ. Περί τῆς
γενέσεως αὐτῆς ἰδ. ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 1, 218 κέξ.

Διὰ ταύτης σχηματίζονται οὐσιαστικά 1) 'Εξ οὐσια-
τικῶν δηλοῦντα ὅτι περίπου καὶ τὸ πρωτότυπον, οἶον:
βλαστός - βλαστάρι, δίσκος - δισκάρι, δοκός - δοκάρι, ζύμη - ζυ-
μάρι, θήκη - θηκάρι, θρεφτὸν - θρεφτάρι, θύμον - θυμάρι, ἴχνος
- ἄχνάρι, λύχνος - λυχνάρι πειτινὸς - πειτινάρι, πρίνος - πουρ-
νάρι κοιν. κόττα - κοττάρι Τσακων. 2) 'Εξ ἐπιρρημάτων
τοπικῶν ἰσοδυναμοῦντα περίπου πρὸς αὐτὰ οὐσιαστικο-
ποιημένα, οἶον: ἀποκάτω - ἀποκατάρι, ἀποπάνω - ἀποπανάρι.

-άρι (II) κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. -άριν πολλαχ.
-άρ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. -άρι Τσακων.

'Εκ τῆς μεταγν. καὶ μεσν. καταλ. -άριον, αὕτη δὲ ἐκ
τοῦ Λατιν. -arium, οἶον: armarium - ἀρμάριον, ca-
lendarium - καλανδάριον, cellarium - κελλάριον,
maxillarium - μαξιλλάριον, mularium - μου-
λάριον, panarium - πανάριον κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ.
Γλωσσολ. Μελέτ. 1, 218 κέξ., SPsaltes Grammat. byzant.
Chron. 279 καὶ ΠΦουρίκ. ἐν Λεξικογρ. 'Αρχ. 6 (1923) 421.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικά 1) 'Εξ ὀνομάτων
καὶ ρημάτων δηλοῦντα τὸ ὄργανον ἢ παρεμφερές τι, οἶον:
ἀγίασμα - ἀγασματάρι, ἀθράκα - ἀθρακάρι, ἀλάτι - ἀλατάρι, ἀνα-

βρυν-ἀναβρυτάρι, ἀναπάνιμο-ἀναπανιμάρι, ἀνοίγω-ἀνοιγάρι, ἀποκνός-ἀποκντάρι, ἀποξύνω-ἀποξυστάρι, ἀρμέγω-ἀρμεγάρι, ἀρπάχτης-ἀρπαχτάρι, κρεμαστός-κρεμαστάρι κττ. 2) Ἐξ οὗσ. καὶ ἐπιθ. καὶ ρημάτων δηλοῦντα οἶον: ἀποδκενῇ-ἀποδκενᾶρι, ἀποσιάτης-ἀποσιατάρι, γεμᾶτος-γεματάρι, θροσῇ-θροσάρι, κεφαλῇ-κεφαλᾶρι, μακρύνω-μακρυνᾶρι, βαλύνω-βαλυνᾶρι. 3) Ἐξ ἀριθμητικῶν δηλοῦντα ποσόν, οἶον: δέκα-δεκάρι, εἴκοσι-εἰκοσάρι, πενήντα-πενηντάρι κττ. 4) Ἐκ ρημάτων ἢ ρηματικῶν οὐσιαστικῶν δηλοῦντα οἶον: ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας, οἶον: ἀπόλυσι-ἀπολυσάρι, ἀπομένω-ἀπομεινᾶρι, ἀποστροφή ἢ ἀποστρέφω-ἀποστροφᾶρι, ἀπογεννῶ-ἀπογεννᾶρι κττ.

ἀρι μόν. Θήρ. Σῦρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὗσ. ἄρα (II).

Ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν φρ. ἀρι μανρι δηλοῦσαν πλήρη ἀδιαφορίαν δι' ὅ,τι μέλλει νὰ συμβῇ: Ἐγὼ θὰ τὸν δειρῶ καὶ ἀρι μανρι Σῦρ. Ἐγὼ θὰ φέγω καὶ ἀρι μανρι αὐτόθ. (Τὸ μανρι ἐκ τοῦ μαῦρος-μαῦρα ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ ἀρι, δι' ὃ πβ. τὴν φρ. αὔρα-μαύρα ἐν λ. ἄρα (II)).

-αριᾶ κατὰλ. παραγωγικὴ κοιν.

Ἐξ οὐσιαστικῶν ληγόντων εἰς -ιά, ἐσχηματισμένων δὲ ἐξ οὐσιαστικῶν εἰς -άρι, οἶον: καλαμάρι-καλαμαριά, μαστᾶρι-μασταριά, φεγγᾶρι-φεγγαριά κττ., ἀπεσπᾶσθη ὁλόκληρον τὸ -αριᾶ ὡς παραγωγικὴ κατὰλ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν δηλοῦντα 1) Ὅ,τι καὶ τὸ πρωτότυπον, οἶον: ζυγός-ζυγαριά κττ. 2) Συνθετώτερον τι καὶ περιεκτικώτερον, οἶον: κλειδί-κλειδαριά, σκῶτι-σκωταριά κοιν. μουστακαριά (μεγάλη μουστάκα), κολαριά (μέγας κόλος) Ἡπ. (Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 11).

-αρία κατὰλ. παραγωγικὴ κοιν. -αριᾶ πολλαχ.

Ἐξ οὐσιαστικῶν ληγόντων εἰς -ία, ἐσχηματισμένων δὲ ἐξ οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων εἰς -αρος, οἶον: ἀδέκαρος-ἀδεκαρία, ἀπένταρος-ἀπενταρία, φαντάρος-φανταρία κττ., ἀπεσπᾶσθη τὸ -αρία ὡς κατὰλ. Τὸ ἀσυνίζητον μαρτυρεῖ τὴν Ἐνετικὴν προέλευσιν αὐτῆς.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικὰ ἐξ οὗσ. δηλοῦντα 1) Πλήθος, οἶον: μαθητής-μαθηταρία, μόντης-μορταρία καὶ μορταριά, σελέμης-σελεμαρία καὶ σελεμαριά, τζάμι-τζαμαρία, φοιτητής-φοιτηταρία καὶ φοιτηταριά κττ. 2) Τὴν ἀφηρημένην σημ. τοῦ πρωτοτύπου, οἶον: ἀβέρτος-ἀβερταρία, ἀντρεῖος-ἀντρειαριά, μορταριά, σελεμαριά κττ.

ἀριᾶ ἢ, ἀρία Καλαβρ. (Μπόβ.) Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀριά πολλαχ. ἀρία Κορσ. Μέγαρ. ἀριός ὃ, Ἄνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Σάμ. Σκίαθ. ἀρεός Εὐβ. (Αὐλων. Κονίστρ. Κύμ.) ἀρίας Ἡπ. Σκόπ. ἀριος Ἰκαρ. Νάξ. (Βόθρ. Σαγκρ.) Σκῦρ. ἀριους Θεσσ. Μακεδ. ἀριε Τσακων. ἀριο τό, Ἀθ. ἀριου Μακεδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗσ. ἀρία.

Τὸ φυτὸν δρυς ἢ ἀρία (quercus ilex ἢ quercus smilax) τῆς τάξεως τῶν κυπελλοφόρων (cupuliferae). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρία Ἄνδρ. Ἀττικ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Ἀρία Πελοπν. (Μάν.) Ἀρίας Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Ἀρεός Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἀρία τά, Χίος Ἄνω Ἀρία καὶ Κάτω Ἀρία Νάξ. Ἀρίας Πλάι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) [**]

ἀρια ἢ, Ἀπουλ. (Καλημ.) Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. κ.ά.

Ἰταλ. aria = μορφή, ἦθος, σχῆμα, ἕσμ.

1) Ἐπηρεμένον ὕφος, τόλμη, Κέρκ.: Σοῦ ἔχει μιὰν ἀρια.

2) Ἀήρ, ἄνεμος (διὰ τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν

πβ. καὶ ἀέρας) Ἀπουλ. (Καλημ.) 3) Μελοποιημένον ἄσματιον Ζάκ. Κέρκ. β) Μουσικὸς ἦχος Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. 4) Ἐπίπληξις Κεφαλλ.: Πότε θ' ἀκούσης τὴν ἀριά μου!

ἀριῖδα ἢ κοιν. ἀριῖδα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗσ. ἀρις. Πβ. Κορ. Ἀτ. 2,64.

1) Ἐργαλεῖον τεκτονικὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγονται τρύπαι, τέρετρον, τρύπανον Ἀθ. Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Γκιουβ. Καστορ. Καταφύγ. Μελέν. Σισάν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βαμβακ. Βούρβουρ. Λακων. Λάστ. Μεγαλόπ. Τριφυλ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Κλών.) Χίος. κ.ά. — Κθεοτόκ. Καραβέλ. 12 — Λεξ. Περίδ. Βυζ.: Φρ. Ἡῦρ' ἡ ἀριῖδα ῥόζου (ἐπὶ παρουσιαζομένου προσκόμματος) Ἡπ. Εὐρῆκε ἡ ἀριῖδα τὸ ῥόζο της (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Εἶναι ἀριῖδα (ἐπὶ ραδιοῦργου καὶ μηχανογράφου) Κεφαλλ. Γίνουμι ἀριῖδα (καθίσταμαι ἐνοχλητικὸς πρὸς τινα) Ἀκαρναν. Καταφύγ. Σισάν. Τὸν ἔφαί' ἡ ἀριῖδα τοῦ σπιτιοῦ (ὅπως ἡ ἀριῖδα τρυπᾷ τὸ ξύλον, οὕτω καὶ τὸν ἄνθρωπον αἱ οἰκογενειακαὶ φροντίδες) Ζαγόρ. Τὸν πάει ἀριῖδα (ζηλεύει, φθονεῖ) Πελοπν. (Αἰγιάλ.) Ἐχω ἀριῖδα 'ς τὸ μυαλό μου (ἔχω ἔμμονον ἰδέαν) Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀριῖδι, τριβελλί, τρυπάνι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἰμβρ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

2) Εὐθεῖα ράβδος σχήματος τετραπλεύρου ἢ πεπλατυσμένου διὰ τῆς ὁποίας χαράσσεται εὐθεῖα γραμμὴ, κανὼν Ἰων. (Κρήν. Σμύρν.) Σῦρ. Χίος κ.ά. Πβ. Σουίδ. ἀριῖδες ἢ εὐθεῖα ἀρίς, τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. Συνών. ρίγα, χάρακας. 3) Τὸ ὅστουν τῆς κνήμης καὶ γενικώτερον τὸ ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν σφυρῶν μέρος τοῦ ποδός, κνήμη (ἢ χρῆσις τῆς λ. ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης εἶναι μᾶλλον σκωπτικὴ) σύνθηθ.: Ἀνοίγω-μαζεύω τοῖς ἀριῖδες σύνθηθ. || Φρ. Ἀπλώνω-ξαπλώνω-τεντώνω τὴν ἀριῖδα μου (ἐξαπλώνω ἀναπαυτικὰ τὸ σῶμα) σύνθηθ. Ξαπλώνω τὴν ἀριῖδα μου (περὶ οὐδενὸς φροντίζω, ἡσυχάζω) Ἄνδρ. Καλὰ ἤπλωσεν τὴν ἀριῖδαν του (ἐπὶ τοῦ ἀπολαμβάνοντος ἐν ἀνέσει τὸν κτηθέντα πλοῦτον) Χίος Ἐπλωσεν τὴν ἀριῖδαν του (ἐπὶ τοῦ ὀκνηροῦ) Σῦμ. Τιντώ' τ'ν ἀριῖδα (ἐπὶ τοῦ ὀκνηροῦ καὶ ἀέργου) Καταφύγ. Τ'ν ἐτέντωσε τ'ν ἀριῖδα (ἐπὶ τοῦ ἀποθανόντος) Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 238 Ψωνίζω ἀριῖδα (κακὸν μέρος κρέατος) Ἀρκαδ. || Παροιμ. Μὴν τηρᾷς τὴν ἀριῖδα μου τῇ στραβῇ, τήρα τὴ γνώμη μου τὴν ἴσιν (ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν τοὺς λόγους τινὸς ἂν εἶναι ἀληθεῖς χωρὶς νὰ προσέξωμεν εἰς τὴν τυχὸν κακὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ) Γορτυν. Συνών. ἀντζα 1, ἀντζι 1, γάμπα, καλάμι. 4) Ὁ Ἀχιλλεῖος τένων ὃ συνδέων τὴν πτέρναν μετὰ τῆς κνήμης Ζάκ. Κῶς Σῦμ. — Λεξ. Βυζ. 5) Ἡ πτέρνα Ἀδραμ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ. Λήμν. Μακεδ. (Σισάν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Χίος κ.ά.: Φρ. Δὲ βαστάει ἡ ἀριῖδα τ' (ἐπὶ τοῦ δειλοῦ. Συνών. φρ. δὲ βαστᾷνε τὰ κότσια του) Σισάν.

ἀριδάκι τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὗσ. ἀριῖδα.

Μικρὸν τρύπανον. Συνών. ἀριδοπούλλα, τρυπανάκι.

ἀριδαλᾶς ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀρ'δαλᾶς Θεσσ. (Καρδίτς.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. *ἀριδάλι < ἀριῖδα καὶ τῆς παραγωγικῆς κατὰλ. -ας.

Ὁ ἔχων μακροὺς πόδας. Συνών. ἀριδάς 2.

ἀριδάς ὃ, Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὗσ. ἀριῖδα καὶ τῆς κατὰλ. -ας.

1) Ὁ κατασκευάζων ἀριῖδας, τρύπανα Πελοπν. (Ἀρ-

